

ningen, og man søger at præcisere Maalestokken ved at forandre den fra Skjønnet om Formue og Velighed til den nøiagtige Rundskab om Indtægten; men her komme vi jo ind paa en forfærdelig Vilkaarlighed ved at vælge denne Klassifikation; thi hvad enten man sætter 3 eller 6 eller 10 Klasser, er ikke for mig det Afgjørende; men det Afgjørende er, at Kommunalbestyrelsen eller hvem der nu bestilles til dette Skjøn, skal tage en Beslutning, der siger, at den eller den Eiendom har paa Grund af de eller de Forhold for bestandig Tid en vis bestemt større Gyde til at bære Stat end en anden Eiendom. Dette maa naturligtvis efter Forholdenes Natur ikke blot blive en vilkaarlig Fordeling af de enkelte Eiendomme, men det vil være aldeles nødvendigt at anvende Klassifikationen ogsaa paa enkelte Dele af den samme Eiendom, dersom man i det Hele taget paa nogen Maade skal kunne vente at ramme kun tilnærmelsesvis det, som man kalder Velighedsværdien. Dette vilde jeg ønske, at man kunde komme bort fra. Jeg troer, at der allerede i Assurancesummens Størrelse ligger al den Forskjellighed af Skatteevnen, hvortil der kan tages Hensyn. Naar en Eiendom ligger i en nærsom Gade, vil det være ialtfald meget sandsynligt, at alle Bygninger ere opførte med en større Beføstning, og ere af en bedre Beflækkethed, kort sagt ere indrettede paa en saadan Maade, at Assurancesummen er meget højere end paa en Bygning, liggende paa et Areal af samme Størrelse i en anden mindre nærsom Gade. Jeg troer derfor, at man kommer til at tage Velighedsværdien, om jeg saa maa sige, to Gange, ved saaledes for enkelte Bygninger at forhøje Assurancesummen for at bestemme deres Skatteevne. Dette vil i Særbeskhed, forekommer det mig, fremtræde uheldigt i det Tilfælde, hvor saadanne Bygninger, der f. Ex. have ikke blot en høj Assurancesum, men en Skatteassurance, der er det femdobbelte Beløb af den virkelige Assurancesum, komme til at staa ledige, og dobbelt haardt, forekommer det mig, vil det fremtræde paa Grund af, at Bygningsafgiften i Kjøbstæderne retter sig efter Benyttelsen; thi i det Tilfælde, at det assurerede Rum ikke er benyttet, vil det ikke komme til at

svare Skat til Staten, hvormod der af en saadan ubenyttet Bygning alligevel skal svares Skat til Kommunen. So mere man derfor lægger paa Assurancesummen, og jo mere man undergiver denne en Forhøielse gjennem Klassifikation, desmere vil denne Forandring fremtræde, og desmere vil der kunne opstaae Misnøie med at benytte Assuranceværdi til Beskatning. Jeg troer ogsaa, og det har den høitærede Minister efter min Mening ogsaa fuldstændigt rigtigt gjort gjældende, at det var principrigtigt slet ikke at have nogen Klassifikation, og jeg beklager kun, at man alligevel har villet forlade i dette Tilfælde det Principrigtige; jeg troer, at dette her tillige er det Hensigtsmæssige. Jeg skulde for mit Vedkommende troe, at man med det mindste Misnøie, med den mindste Ulempe vilde kunne opnaae omtrent det Samme, som her er tilfaldet, dersom man vedblev at benytte de tre Skattnormer, som man nu har i de fleste Kjøbstæder, nemlig Grund, Hartkorn og Assurance, saaledes at de nuværende Skatter, som falde paa de forskjellige Brancher, slaaes fast med deres nuværende Beløb paa hver af hine Skatteobjekter, eller at man ialtfald — thi jeg anseer det for tvivlsomt, om man skal slaae dem fast — fastsatte et vist Forhold, hvori Eiendommene i det Hele skulle bidrage til Byernes samlede Skattebeløb, samt i hvilket Forhold atter Eiendomsflatten skal udredes af hine tre Skatteobjekter eller Skattnormer. Jeg troer, at dette vilde være en overmaade simpel Maade at gaae frem paa, og jeg vil derfor henstille til nærmere Overveielse, om man ikke kunde gaae en saadan Vej, idet jeg meget frygter for, at den Deforum, som efter Lovudkastet vilde ske, vilde fremkalde meget Misnøie i Kjøbstæderne; jeg vilde ialtfald, for at jeg skal gjen tage, hvad jeg begyndte med, meget ønske, at Kjøbstæderne maatte faae lidt Tid til at sætte sig ind i Sagen, forinden den endeligt ordnes ved Lov.

Rettelser.

Sp. 1616, Lin. 10 f. n.: „anlægge en Bane“ læs: „opgive Banen“
 — — Lin. 4 f. n.: „gaae ind paa“ læs: „opgive“